

KIS LAP

MAMA, TITKOT SUGOK. (lásd 271. l.)

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLO MELLETT.

V. A levélhamisítók. (Folytatás.)

„**D**E most már csakugyan rajtad a sor, Károly,“ szölt Ilonka. „Jutott-e már valami eszedbe?“

„Igen, már tudok egy érdekes történetet. Ismeritek-e a vén Tamás bácsit?“

„Nem? Ki az?“

„Igaz, ti nem voltatok még nálunk Nádalfván, a hol szüleim laknak. Szép kis falu, alig egy fél mértföldnyire egy csinos kis várostól, hol iskolába is jártam egy évig. Tehát Nádalfván volt egy öreg tanító, nagyon öreg, úgy hogy már nem taníthatta a gyermekeket s egy kis házaeskában nagyon szegényesen élt. Engem is ő tanított először olvasni; nagyon szerettem is őt. Igen szép történeteket tudott elbeszélni madarokról, állatokról, csigákról, ismerte a füveket, orvosságokat csinált s eladogatta egy pár krajczárért a földművelőknek. Szüleimhez és a többi ott lakó urakhoz el-eljár néha és mindig kap valamit, mert nagyon jó ember és sok apróságot tud készíteni, mire a háznál szükség van.

Én később iskolába kerültem s csak a szünidők alatt láttam a vén Tamás bácsit; a többi fiúk is hazajöttek mindig a szünidőkre s a vén Tamás mindig nagyon örült, ha miniket láthatott; szerette emlegetni, hogy ő tanított minket az ábéczére;

fainak nevezett és mindig mondogatta, hogy majd ha egyik vagy másik fia nagyra nő és ur lesz, majd akkor jó dolga lesz ám Tamás bácsinak is.

Az én születésem napja éppen a szünidőkre esik s mikor most utoljára otthonn voltam, éppen az napon érkezett hozzánk egy rokonom, Jenő, ki jogász és nagyon vig ember. Éjjel érkezett, úgy hogy senki sem látta a faluban, hol még soha sem volt. Szüleim részint Jenő kedvéért, részint hogy nekem örömet szerezzenek, másnap, születésnapomra egy kis mulatságot rendeztek, és meghagyták nekem, hogy hívjam össze pajtásaimat.

Én tehát reggel mindjárt elindultam s a mint a vén Tamás bácsi lakásához érek, látom, hogy a kapuban áll és nagyon jókedvűen már messziről integet felém. Kíváncsian mentem oda s ő ujjongva kiáltá: „Károly urfi, Károly urfi! jöjjön csak! jöjjön hamar! Milyen nagy szerencse ért engem! Gazdag vagyok, roppant gazdag, nagy vagyont örökölttem, olvassa csak, itt áll ebben a levélben.“

„Örökölt? kitől?“ kérdeztem nevetve.

„Egyik fiam, egy régi tanítványomtól“ szölt Tamás bácsi; „tudtam én, hogy így fog lenni; száz ezer forintot hagyott reám!

„Vigyázzon, valaki bolonddá tartja.“

„Ne féljen, Károly urfi, minden rendben van, Perfalvi ügyvéd

urtól va
aláírása
dol arra
szegény

Elc

ugyan a
bácsi m
dósitott
örökölt
egy her
pedig m
várja a

Én

valami
akárhog
győzni
dig csa
ember

s végre
kül, ho
az örök
hoz, h
mulatsá
Tamás
Mindny
gem na
bolondd
pajtáso
igen sz
ezt a r

„Ol
tom. „I
vérek,

„Ha

„Ha

A mező
tak, ne
épen leh
tam min

„Sz

urtól van a levél, nézze, itt van az aláírása, — ő bizonyosan nem gondol arra, hogy bolondot üzzön egy szegény öreg emberrel.“

Elolvastam a levelet s csakugyan az volt benne, a mit Tamás bácsi mondott. Perfalvi ügyvéd tudósította, hogy százezer forintot örökölt s így most már élhet mint egy herceg; a pénzt meg is kapja pedig még ma este tíz óraker, csak várja a kapuban s ne feküdjék le addig.

Én mindjárt gyanítottam, hogy valami csiny lappang a dologban, de akárhogy igyekeztem erről meggyőzni az öreget, nem hitte el; mindig csak azt emlegette, mily gazdag ember lett, mily jól fog most élni s végre is el kellett mennem a nélkül, hogy kiverhettem volna fejéből az örökséget. Elmentem barátaimhoz, hogy estére meghívjam őket a mulatságra, s mindegyik tudta már Tamás bácsi „szerencsés“ sorsát. Mindnyájan tréfának tartottuk s engem nagyon boszantott, hogy így bolonddá teszik a jó öreget s egyik pajtásom előtt azt mondtam, hogy igen szeretném tudni, ki követte el ezt a rossz tréfát.

„Oh, én tudom,“ felelt barátom. „Nem más, mint a Nagy-testvérek, Berti meg Pali.“

„Honnan tudod?“ kérdezém.

„Hallottam, mikor beszéltek róla. A mezőn járkáltam s ők is ott voltak, nem vettek engem észre, mert épen leheveredtem a nagy fübe s hallottam mindent, mikor a csinyttervezték.“

„Szégyen ilyent tenni a jó öreg

Tamás bácsival! Tudtam volna csak hamarabb, bizony meg nem hívtam volna őket mai estélyünkre.“

Mikor hazafelé mentem, bekopogtattam Tamás bácsihoz, hogy felvilágosítsam a gonosz tréfáról; de nem volt otthon s én eltökéltem magamban, hogy este majd adok én Nagy Bertinek és Palinak jó leckét gonoszságukért.

„Mily rossz szívű fiúk lehetnek azok“ szólt közbe Ilonka.

„Nagyon rosszak“ folytatá Karoly; „nem is szereti őket senki. Nem csak, hogy a levéllel bolonddá tartották a jó öreg Tamás bácsit, hanem, mint később megtudtam, még el is mentek hozzá és igyekeztek rábeszélni, hogy menjen be rögtön a városba és vásároljon magának mindenfélét, a mire szüksége lesz.“

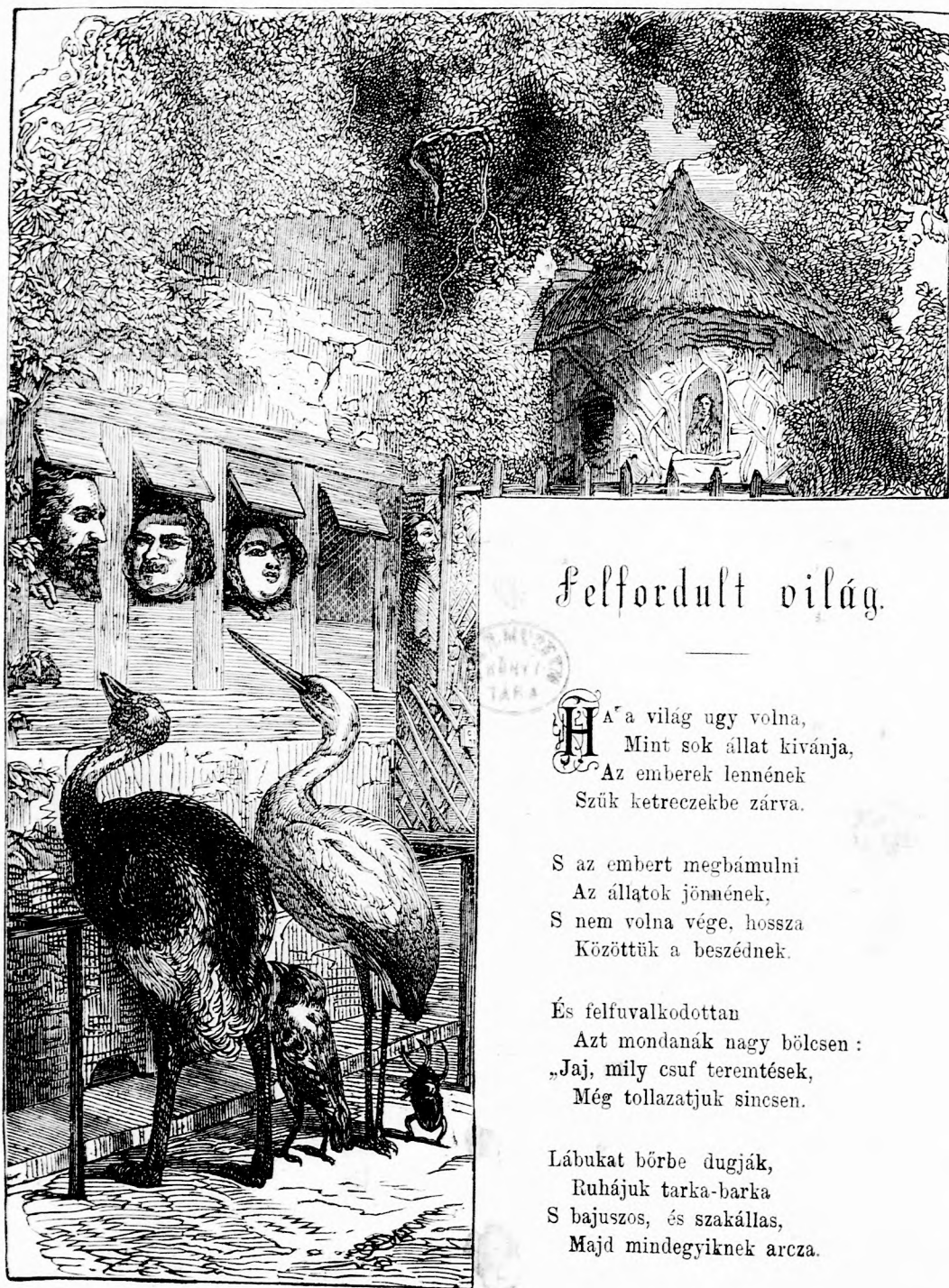
Én, mihelyt hazaértem, elmondtam az egészet Jenő rokonomnak, ki szintén nagyon megharagudott s azt mondta, hogy majd megtanítja ő a két rossz fiút emberségre. Feljegyezte magának azon ügyvéd nevét, kinek nevében Berti és Páli a levelet irták Tamás bácsinak, s aztán mindjárt utnak indult a városba.

„De ne maradj sokáig oda, Jenő,“ szóltam én, „a fiúk délután korán itt lesznek s aztán mindjárt ozsonnához ülünk, tudod.“

„Ne félj, hamar megjárom én, a város alig felórányira van; itthonn leszek idejekorán,“ szólt Jenő és elment.

Délután pajtásaim mind eljöttek, sokan voltunk s jól mulattunk a

(Folytatása a 250. lapon.)

Felfordult világ.

HA világ úgy volna,
Mint sok állat kívánja,
Az emberek lennének
Szűk ketreczekbe zárva.

S az embert megbámulni
Az állatok jönnének,
S nem volna vége, hossza
Közöttük a beszédnek.

És felfuvalkodottan
Azt mondanák nagy bölcsen :
„Jaj, mily csuf teremtések,
Még tollazatjuk sincsen.

Lábukat bőrbe dugják,
Ruhájuk tarka-barka
S bajszos, és szakállas,
Majd mindegyiknek arcza.

Hát a mikor még esznek,
 Akkor igazán furesak :
 Az ételt a szájukba
 Mindig villával dugják,

Azután egy falat hust
 Sem bírnak enni nyersen :
 Ily nagy ostobaságon
 Ugyan ki ne nevéssen?

S milyen rut, széles a szájuk
 Minő bolond beszéljük :
 Száz évig hallgathatjuk,
 De soha meg nem értjük.

Mindig csak gyalog járnak.
 Mert nincs egyetlen szárnyuk :
 Lehet őket szívünkéből
 Nevetnünk és sajnálnunk !

kertben, míg végre mamám hivatott ozsonnára. Nagy ozsonnánk volt, mert már az falun úgy szokás, hogy száz-félét is felraknak az asztalra. Berti és Pali mohó szemmel néztek végig az asztalon, — mert nagyon csunya, falánk fiuk, — s örülni látszottak, hogy annyiféle gyümölcsöt, süteményt, kávé s egyebet kapnak ozsonnára.

„Min kezdjük el?“ kérdezte Berti Palitól.

„Én mindjárt a süteményen kezdem“ felelt Pali. „Ezt legjobban szeretem.“

(Folytatása következik.)

A GÖGÖS TYUK.

Nincs a faluban tyuk, melynek kicsiny fiai oly szépek volnának, mint az anyéim,“ szólt tyukkoma, melyet a gyermekek Czuczi néven szólítottak. Czuczi büszkén nézett végig kis fiain, melyek hosszú sorban egymásután czammogtak egy az uton levő pocéta felé. Czuczi egy buzaszemet talált s hangos „kluk, kluk“ kiáltással hívta magához kicsinyeit, de ezek nem ügyeltek rá, hanem csak mentek a pocéta felé, s anyjuk, hogy tekintélyét fentartsa, nem tehetett egyebet, mint hogy utánok ment.

Boszantotta ugyan, hogy kicsinyei nem nagyon látszanak ügyelni az ő szavára, de azért mégis büszkén nézett végig a kövér, sárga apróságokon. „És Muczi komám kicsinyei milyen csunyak!“ gondolta magában. „Milyen soványak, mily gyengék;

soha sem lesz azokból semmi.“ S megvetőleg tekintett Muczi tyukkómára, mely körül tiz darab apró csirke ugrándozott.

Czuczi azonban okos tyuk volt s nem ócsárolta fennhangon a másik tyuk kicsinyeit, megelégedett azzal, hogy szánakozólag nézett rájuk s aztán megint csak saját kövér, sárga kis fiait nézegette, gondolván:

„Milyen egészséges, derék gyerekek! Jól fogom őket tartani s fogadom, hogy nem lesz a faluban olyan kakas, meg olyan tyuk, a melyeket én nevelék ezekből. Nekem is jó dolgom lesz aztán, tudom; gazdánk majd hálából ad nekem minden nap külön adag jó magocskát. Az én kicsinyeim nem közönséges csibék ám!“

Alig hogy ezt gondolta, látja, hogy egyik kis fia a mocsárban valami nagy rovarot vett szájába s nem bírván azt lenyelni, fuldokolni kezdett. Odaszalad, hogy segítsen rajta, de a kicsiny ezalatt már nagy nehezen legyürte a jó falatot s hangos „kvá! kvá!“ kiáltással tudatta, hogy semmi baja.

„Ez furcsa“ gondolta magában tyukkoma; „soha sem hallottam csirkét ilyen hangon szólani. De mindig mondtam, hogy az anyéim nem közönséges csirkék.“

Másnap mind a két tyuk, Czuczi is, Muczi is elvezette kicsinyeit sétálni a mezőre. Muczi csibéi szorosán anyjuk körül maradtak s örülni látszanak a szép mezőnek; ellenben Czuczi kicsinyei alighogy megpillan-

tottak
futotta
bukdál
parttó
latni
bámul
nyait
vizből
reá;
a min
jutott.
tehát
várva,
fürdőt
csibéi
zett és
hazasé

S
ton,
kijönn
tak é
ugy h
más h
tavat
több
kijött
néztek
tek v
látva,
sem,
kébb

”
csirké
csak
nem o
mégse
szedel
kicsin
A
Czucz

tottak messziről egy nagy tavat, oda-
futottak, beleugráltak és uszkáltak,
bukdácsoltak benne, eltávoztak a
parttól s nagyon jól látszottak mu-
latni a vízben. Czuczi ijedten és
bámulva nézte ezt, aztán kiabált, szár-
nyait csattogtatta és hívta őket ki a
vizből, de bizony nem is hallgattak
reá; utánok akart menni a vízbe, de
a mint belelépett, megijedt, eszébe
jutott, hogy nem tud uszni. Ott állott
tehát félve és aggódva a tópartján,
várva, míg kicsinyei megelégek a
fürdőt, mialatt Muczi a maga apró
csibéivel, melyeket Czuczi úgy lené-
zett és megvetett, szépen, illedelmesen
hazasétált.

Sokáig állt szegény Czuczi a par-
ton, de kicsinyei csak nem akartak
kijönni a vizből, sőt neki rugaszkod-
tak és átusztak a másik part felé,
ugy hogy tyukkomának sem maradt
más hátra, mint megkerülni a nagy
tavat s a másik oldalon várnia. Végre
több óra lefolyása után a kicsinyek
kijöttek a vizből, de oly közönyösen
néztek anyjokra, mintha nem követ-
tek volna el semmi rosztat. Czuczi
látva, hogy nem történt baja egyiknek
sem, megvigasztalódott, sőt még büsz-
kébb lett s így szólt magában:

„Mondtam, hogy nem közönséges
csirkék; Muczi komámasszony csirkéi
csak azért nem mentek a vízbe, mert
nem oly bátrak. — Hanem azért többé
mégsem jövök ide; nem jó az ily ve-
szedelmes mulatságra rászoktatni a
kicsinyeket.“

Azonban másnap kisült, hogy
Czuczi kicsinyei nagyon jól emlé-

keztek, hol voltak s nem is kér-
dezték anyjukat, szabad-e, hanem
egyenesen utnak indultak a tó felé,
ugy hogy Czuczi kénytelen vol utá-
nok menni s újból órákig nézni, hogy
fürödnek a vízben. Kissé nyugodtabb
volt, mint előtte való nap, mert
tudta, hogy kicsinyeinek nem lesz
bajuk, de mégis bántotta és boszan-
totta, hogy nem tud nekik parancsolni.
A félelem és szomorúság végre be-
teggé tette, ugy hogy ki sem me-
hetett az udvarból. De kicsinyei ezzel
nem gondoltak, s mindennap eljá-
rtak a tóba és oly lucskosan, piszko-
san tértek vissza, hogy anyjok alig
tudott reájok nézni.

Sokat tünődött szegény Czuczi a
fölött, miért nem olyanok az ő ki-
csinyei, mint a többi csirkék; most
már szerette volna, ha nem lettek
volna oly kövérek, oly bátrak, ha-
nem csak közönséges csirkék. Azt
persze nem tudta, hogy az ő kicsinyei
nem is csirkék, hanem kacsák, mert
kacsatojásokat költött ki. A kis ka-
csák pedig csakhamar egészen meg-
feledkeztek anyjukról és soha sem
mentek többé feléje.

„Kedves komám,“ szólt egyszer
Czuczi szomoruan Muczihoz, „a te
kicsinyeid nagyon derék csirkék, igen
szépen fejlődnek; én az enyéimre
olyan büszke voltam, de most nincs
többé örömem bennök.“

Máskor aztán nem is nézett Czuczi
oly megvetőleg a többi tyukok kis
csibéire, ha ezek nem voltak is na-
gyon szépek.

MEGFOGTAM! (lásd 271. l.)

A BÉKA. (lásd 270. l.)

EGY KIS BÁBU MESÉI.

(Vége.)

ALIG épültem föl e szerencsétlenségből, utazni mentünk; s kis gazdám semmikép sem akart tőlem megválni, ölében vitt az egész uton, úgy hogy nagyon jó dolgom volt. Igazán kedves, szelid, jó leányka volt, s nagyon gondomat viselte.

Végre megérkeztünk egy szép falucskába s ott voltunk sokáig. Egy reggel a kis leány sétálni ment a mezőkre s engem is magával vitt. Egy folyóhoz értünk s kis gazdám megállt a hidon és nézte, hogy játszanak a halacszkák lent a tiszta vízben. Engem letett a hid karfájára, s oh! ez lett szerencsétlenségem, mert egyszerre csak megbillentem s leestem a folyóba.

Esés közben még hallottam, hogy kiáltja kis gazdám: „Jaj istenem! a bábum! a bábum megful!“ Azóta nem láttam többé s nem tudom hogy vigasztalódott szerencsétlenségem fölött. A víz messze ragadt engem s végre partra vetett s ott feküdtem csendesen több hétig.

Egyszer több pásztorfiu arra járt s rám talált. Nagyon durva fiuk voltak. leszakgatták ruháimat s aztán minden kimélet nélkül a földre dobtak, úgy hogy majdnem darabokra törtem. Aztán veszekedni kezdtek a fölött, hogy kié legyenek és e közben megint majd széttéptek, mert egyik a lábamnál, másik a kezemnél, harma-

dik a fejemnél fogva rángatott. Végre abban egyeztek meg, hogy sorsot huznak s egyik fiu, a ki nyertes lett, szüre ujjába dugott, hazavitt s odaajándékozott kis hugának.

Boldognak éreztem magamat, hogy a durva fiuk kezéből megszabadultam s megint egy kis leányé vagyok; de büszkeségem nagyon meg volt törve, mert nem kaptam többé selyemruhát s más czifraságot, hanem durva vászonba és kartonba öltöztettek és cipőt sem kaptam többé lábamra. Boldog lehettem volna mégis, mert a kis leány igen szeretett; de a fényes sors, melyben előbb voltam, megrontotta szívemet, mindig csak nagyra vágytam s így szerencsétlennek éreztem magamat.

Pedig nem sokára még rosszabb sorsra jutottam. A kis leány egyszer a ház előtt felejtett a padon, arra ment egy cigányfiu, ellopott és elvitt a falu végére a cigányok gunyhójába.

Itt aztán teljesen meg volt alázva büszkeségem; kis cigánygyerekek játszottak velem, ruhám sem volt többé, bekormoztak s egyszer majdnem véget vetettek életemnek. Elfogyott a fájok, restek voltak keresni s azon tanácskoztak, ne tegyenek-e engem a tüzre. De egy kis cigányleányka mégis megsajnál, elszaladt velem s így megmentett a tűzhálaltól.

Nem bírnám elmondani mindazt, mi még ezután történt velem szomorú lakásomban a cigányoknál.

Végre
vesztet
játéksz
mily p
vagyok
vitott,
megint
gyok.“
„E
végezt
„E
a gyer
„N
lehet,
se biza
a fény
veszi,
érheti
neheze
sem s
visszaj

(A „
G
E
E
D
N
S
V
A
E
S
I

Végre egyszer egy cigányleány elvesztett az uton, s egy arra menő játékszerkészítő felvett, felismerte, mily pompás fából és milyen szépen vagyok csinálva, megmosdatott, kijavított, szépen felöltöztetett s most megint egy kedves kis leányé vagyok. —

„Ezt beszélte el a kis bábu,“ végezte az öreg dada elbeszélését.

„Kár, hogy nincs több!“ szoltak a gyerekek.

„Nincs több, de ebből is látni lehet, hogy a jó szerencsében senki se bizza el magát, ne legyen büszke a fényre és gazdagságra, mely körülveszi, mert szerencsétlenség könnyen érheti s ha szomorú sorsba jutott, nehezen, vagy sokszor talán soha sem sikerül többé a régi állapotba visszajutnia.“

G Y U R I V I T É Z.

(A „Kis lap“ számára írta Sándor bécsi.)

KIS Gyuri bátor legény,
Aranyos csakó van fején.

Felül nádparipájára
És az ellenséget várja.

De hiába várja, várja
Nem támad az ellen rája.

S mert a kis hős harcra vágyik,
Vagdossa a kert virágit.

Aztán így szól: „rontom bontom,
Ezek verét miért ontom?“

S egy kis fölrepülő méhre
Buzdul föl a kis hős vére.

És a kert sok virágágyán,
Üzi a hős, paripáján.

A kis méh meg ügyes, fúrge,
Berepül a méh köpübe.

De a kis hős reá támad
Mert ő biz nem retirálhat.

S megkezdődik a nagy ostrom,
Hogy az ellen vére folyjon.

Nem rest erre a var népe
S rátámad Gyuri vitézre.

Zsongás, dongás, harczi lárma,
Ugy jajgat Gyuri utánna.

Arca, keze földagadva,
Vesztett harcát sirathatja.

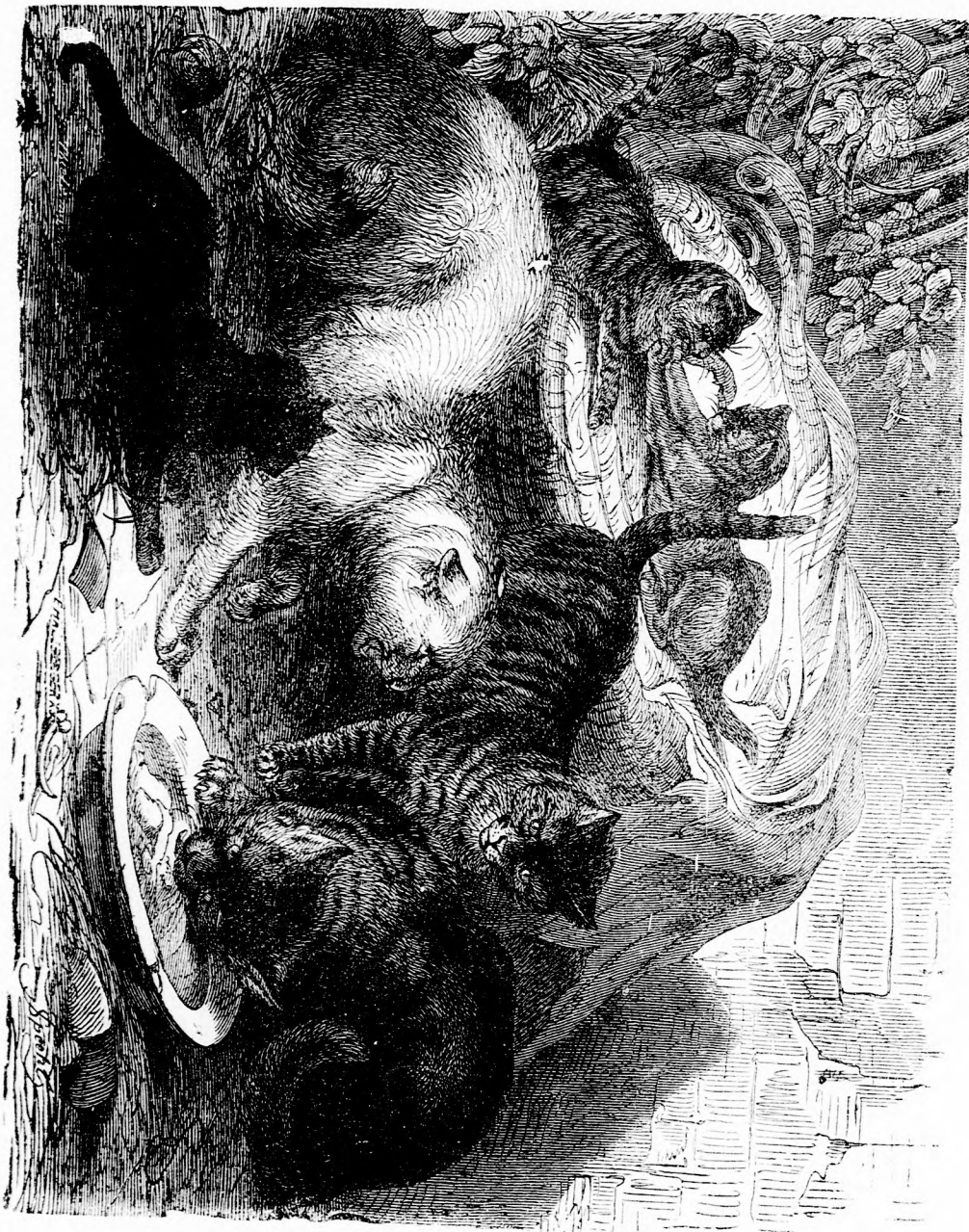
A CZICZÁK EBÉDJE.

(Képpel a 268 l.)

GERET fog a macska, ha éhes, —
de bezzeg nem nagyon jár utána,
ha olyan jól meggy dolga, mint
ezeknek a cziczáknak itt. Ágnes
néni bizonyosan nagyon szereti e sima-
szőrü hamis állatokat s naponként nagy
tállal adat nekik tejecskét, vagy apróra
vagdalt hust, melyen aztán kedvük sze-
rint lakmároznak és veszekednek.

Kettő már jól lakott és hátul neki-
fogott napi munkája folytatásának, a
játéknak; a vén kandur alkalmasint ege-
részni volt, vagy madarakra leselkedett
s elkésett az ebédéről; most hogy megjött,
haragosan látja, hogy a tál már félig
üres s javát már elfalatozták előle. Mér-
gesen köpködve igyekszik elriasztani paj-
tásait a táltól s ezek félnek is az öregtől
s alig merik folytatni lakmározásukat;
hanem azért a vén kandur ma nem fog
többé jóllakni s máskor majd idejekorán
otthon lesz az ebédre, mert a ki elkésik,
annak be kell érnie a maradékkal.

A GIZZAK ERÉDJE. (Lásd 267. l.)

Szótala
Gilicze
Búgó
Beszél

A SZARKA ÉS GILICZE.

LGYSZER a szarkához
 Gilicze betoppan:
 „Taníts, hogy kell fészketrakni,
 Te tudod legjobban.“

„Szívesen hugocskám!“
 Dolgozik már rajta:
 „Csak így, csak így, csak csak csak!“
 Mindegyre azt hajtja.

Szóval ott ülni
 Gilicze is restel,
 Búgó hangján: „Tudom, tudom.“
 Beszélgetni kezd el.

„Hát csináld, ha tudod!“
 Szarka mond haraggal,
 Félbe-szerbe hagyja dolgát
 S elrepül azonnal.

Szarkáéhoz képest
 Fészke giliczének
 Ezért maradt csak egy darab —
 Eddig tart az ének.

UGORJ BODRI!

(Képpel a 272. l.)

BODRI csak a derek kutya,
Hűségben nincs párja,
Kis gazdáját száz veszély közt
Sem hagyná magára.

Hogyha éhes, soh'sem morog
S olyan halás érte,
Ha kiszaradt csontok helyett
Fris hust kap ebédre.

És mellette tanulékony,
Kedves, okos állat,
Ha gazdája parancsolja
Két labon sétálgat.

Tudom szeretnétek látni,
Milyen ügyes Bodri:
Gyermekjáték neki magas
Boton átugorni.

A FARKAS ÉS A SZUNYOGOK.

NYÁRI meleg és üres has . . .
Haraguszik az éh farkas.
A szúnyogok le-leszálnak,
Muzsikálnak, uzsikálnak:
,Megtisztelnők, farkas uram,
Szép nótával nagysás uram!
,Nem kell, nem kell!' ,Csak egy nótát,
Csak annyit ad, a mennyit ad.'
,Menjete el, nagy böjtöm van!'
,Csak egy nótát nagysás uram!
,Jöjete majd Szent-Andráskor.*)
,Nagysás uram, hiszen akkor
Kezdődik már az ünnepünk,
Magunknak sem hegedülünk.'
Le-leszálnak, csak ott állnak,
Muzsikálnak, uzsikálnak.
Muzsikaszó és üres has
Haraguszik az éh farkas.

*) Azaz ősszel, mikor a szúnyogok már elpusztúlnak.

TRÉFÁS SOKSZOROZÁS.

HATSZOR egy bizony a' hat,
Szeretjük mi a nyarat.
Hatszor kettő tizenkettő,
Milyen szép zöld már az erdő.
Hatszor három tizennyolcz,
Jaj, de hamisan dalolsz.
Hatszor négy az huszonnégy,
A gabonába ne lépj.
Hatszor öt az harmincz épen,
Báránytelhő van az égen.
Hatszor hat az harminczhat,
Boldog, a ki nem izzad.
Hatszor hét már negyvenkettő,
Bizony el kél a napernyő.
Hatszor nyolcz negyvennyolcz,
Rákot csak vízben fogsz.
Hatszor kilencz ötvennégy
Nyáron szemtelen a légy.
Hatszor tiz hatvan,
Jó künn a szabadban.

A B É K A.

(Képpel a 265. l.)

FURCSA egy állat a béka,
Biczegve jár, mint a béna
S ha nagy a nap melege
Kiül a homokra
S rekedt hangon mondja:
Brekeke, brekeke!

Gyáva egy állat a béka,
Remeg, mint az, a ki vézna
S ha a víz felett nagy szél fú,
Fejét alá kapja
S egyre mondogatja:
Koáx ku, koáx ku!

Furcsa egy állat a béka,
Petrohosabb, mint egy véka
S ha az ég sötét, borult,
Lemerül a vízbe
S kiáltja így izbe':
Kutykuruty, kutykuruty!

Mérges egy állat a béka
Még veszekedik is néha,
S ha elkeződött a harcz
Széles lapos szája
Csak ezt kiabálja:
Mit varrrsz? Mit varrrsz?

M E G F O G T A M !

(Képpel a 264. lapon.)

MEGVAN! Nini, kis halat fogtam!
Ficzkádoznék, de nem tud markomban,
Mily ragyogó, pikkelyes a teste,
Nincs oly gyermek, a ki ne szeresse.

Szegény kis hal, eleresztenélek,
Csak már oly nagyon ne szeretnélek
De ha tőled meg kellene válnom,
Mi lenne akkor a mulatságom?

Haza vislek, jó lesz a te dolgod:
Elfelejtethed hamar a horgot:
Nagy vizes vederben lesz lakásod
S mi majd nézzük vig ficzkádozasod.

S hogy sokáig ne légy elhagyatva.
Kiszaladok süstént a tópartra.
S hogyha újra kedvez a szerencse,
Pajtásod is leszen még ma este.

Hogy ne érezd magad soha rabnak,
Finom ostyával mindig jól tartlak,
De ezért oly vigan kell uszkálnod,
Mintha csak meg volna szabadságod.

TANULSÁGOS MONDÓKÁK.

A tulipán színével kérkedik,
Rejtőzve él a kedves ibolya:
A szerény lánykát mindig szeretik,
A cifrát, gögőset soha!

Akkor lárház, hogyha üres,
A garat a malomban:
Annak, a ki sokat fecseg,
A fejében nem sok van!

J A M A I K A.

SGOKAN közületek, kis olvasóim, láttak
Már bizonyosan nagy rhumos üveget,
Melyen cifra papíron az volt írva,
hogy „Jamaika-rhum“, és kérdeztétek,
mi az a Jamaika.

Jamaika egy nagy sziget Délamerika
mellett, az angolok birtoka. Roppant
hőség uralkodik ott, kivált reggel; míg
nap közben a tengerről kellemes szél
lengedez. A lakosság nagy része fekete
szerecsen, s ezek hajdan rabszolgák vol-
tak, s úgy adták-vették őket, mint a
házi állatokat; de most már szabad em-
berek ők is.

A sziget nagyon szép és termékeny
s onnan kapunk sok jó eledelt, kávét,
nádcukrot, kakaót, ott terem a pamutfa
és sok más édes gyümölcs is. Ott gyárt-
ják a legfinomabb rhumot is, melyet a
szigetről aztán „Jamaika-rhum“-nak ne-
veznek.

MAMA, TITKOT SUGOK.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES mamám, tudom örülni fog,
Ha megsugom, a mi még nagy titok,
Hogy minden vizsgámat bátran kiálltam
És díjat nyertem én az iskolában.

Nem örülnék e dijnak, mondhatom,
Ha nem követné még szebb jutalom:
— A mi sokkal, sokkal drágább szívemnek,
Hogy szüleim most még jobban szeretnek!

— A „Kis Lap“ 14-ik számában
közölt rajzmintát igen csinosan leraj-
zolva küldte be Kölcsey Hella, 8 éves
kis olvasónk, miért Forgó bácsi nem
mulaszthatja el, őt megdicsérni és szor-
galmas tanulásra buzdítani.

UGORJ BODRI

(lásd 270. l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József utca 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡